

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

29de september 1895.

21de aarg.

Vi leger „fjebmand“!

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakkert til en adresse paa over 5 eksempl. leveres det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Otteogtredivte lektse.

Den anden artikel.

II. Kristus, sand Gud.

ABC-klassen: Den anden artikel fra de ord, „død og begravet“, til enden.

Katekismus-klassen: Luthers forklaring fra de ord, „af jomfru Maria“, til enden.

Forklarings-klassen: Joh. 3, 16 (Sp. 280); Kol. 2, 8 (Sp. 292) og 1 Joh. 5, 20 (Sp. 292).

T i k k.

„Jeg tror, at Jesus Kristus er sand Gud, født af Faderen fra evighed.“ (Englingen af Rain, Bbh. 77; Stormen, Bbh. 76; Thomas, Bbh. 97; Jesus aflægges ed, Bbh. 91).

„Thi saa har Gud elsket verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.“ Dette herlige bibelsprog har ogsaa sin historie. Mange er de, som baade i liv og død er blevne vederkøgede ved dette velsignede Guds ord.

— For dr. Martin Luther var dette ord saa dyrebart, at han kalder det den lille bibel. Da han skulde dø, klynge han sig fast ved dette ord, gjentog det høit, og stille og rolig i Herren sov han derpaa hen.

— Missionær Williams, Sydhavsøernes apostel, som af de vilde hedninger paa Gromanga blev myrdet i 1839, lagde altid dette sprog til grund for den første prædiken, han holdt paa øer, som han ikke forhen havde besøgt.

— Nott, missionær for Sydhavsøerne, læste engang noget af Johannes's evangelium for en forsamling af indfødte øboere. Da han havde læst dette sprog (Joh. 3, 16), blev han afbrudt af en indfødt, der sagde: „Ovad var det for et ord, du just nu læste? Lad mig saa høre de ord endnu engang!“ Nott læste: „Thi saa har Gud elsket verden, at han har givet sin Søn, den en-

baarne“ o.s.v. Da resten øboeren sig og sagde: „Er det sandt? Kan dette være sandt, at Gud elsker verden, endskjønt verden ikke elsker ham; at han elskede verden saa, at han hengav sin enbaarne søn for den og lod ham dø, forat menneskene skal leve, kan det være sandt?“ Nott læste verset endnu engang: „Thi saa har Gud elsket verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne“, og sagde, at det var virkelig sandt, og at det var just for at forkynde dette store budskab, Gud havde sendt missionærer ogsaa til Sydhavsøernes øboere, for at hver den iblandt dem, som tror paa Guds Søn, ikke skal fortabes, men have et evigt liv. Den forbausede øboer overvælledes af taknemmelighed og glæde. Han græd og trak sig tilbage i stille ensomhed for at grunde paa denne Guds kærlighed, som saaledes havde rørt hans hjerte. Siden fandt han trøst og fred for sin sjæl i troen paa Guds kærlighed, som dette bibelsprog havde givet ham kundskab om.

— En hedenst fyrste lod engang en kristelig biskop føre frem for sig og befalede ham at fornekte sin tro og ofre til afguderne. Da biskopen ikke var at bevæge hertil, blev fyrsten meget vred og sagde: „Ved du da ikke, at dit liv er i min haand, og at jeg blot behøver at give et vink for at træve dig det?“ Med megen standhaftighed svarte biskopen: „Vel ved jeg, at mit liv er i din haand, og at jeg maatte næste øeblik skal miste det; men tilsted blot, at jeg først forelægger dig et spørgsmål til besvarelse: Der var engang en konge, som havde en tro tjener, der var kalden i fienders hænder; disse vilde bevæge ham til at forraade sin herre ved at meddele dem hans krigsplaner; men de kunde hverken med det onde eller gode formaa ham til at fornekte ham den lydighed, som han skyldte sin herre. Forbitrede herover trak nu hans fiender klæderne af ham og sendte ham nogen tilbage. Hvis du selv var denne konge“, vedblev biskopen, „vilde du da ikke give ham de bedste klæder, du havde, og overgøse ham med velgjerninger?“ „Det vilde jeg ganske vist“, svarte fyrsten; „men hvortil skal det sigte, og hvem har handlet saa?“ Da tog biskopen atter ordet og sagde: „Se, konge, jeg sammenligner min skjæbne med hin tjeners. Du kan vel afføre mig mit jordiske klædebon; men jeg har en Herre og Frelser, som, hvis jeg vedbliver at være standhaftig og tro i hans lære og tjeneste, vil iføre mig nye klæder, og denne Frelser er Jesus Kristus, som kan udrette dette, forbi han er den himmelste Faders enbaarne Søn. Og tror du nu, at jeg vilde fornekte min kristne tro for at forlænge dette jordiske liv og bevare det jordiske klædebon, da jeg ved, at der til enhver tro tjener er henlagt et langt skjønnere klædebon, naar han af en gruøst fiende jages tilbage til sin herre?“ Den hedenst fyrste blev rørt ved disse ord og skjænkede den fromme og frimodige biskop livet.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirty-eighth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

II. Christ, the true God.

ABC Class: The Second Article from the words, "dead and buried," to the end.

Catechism Class: Luther's Explanation from the words, "is my Lord," to the end.

Explanation Class: John 3, 16 (Qu. 280); Col. 2, 9 (Qu. 292); and 1 John 5, 20 (Qu. 292).

SUGGESTIONS.

"I believe that Jesus Christ, true God, begotten of the Father from eternity."

(Widow's son of Nain, B. H. 77; The Tempest, B. H. 76; Thomas, B. H. 97; Solemn oath of Christ, B. H. 91).

So thoroughly interwoven with the whole texture of the Bible is the Godhead of Jesus Christ, that if you deny that, you deny the whole Bible.

— It was during the reign of Emperor Theodosius, in the fourth century, that the Arians made their most vigorous attempts at undermining the doctrine of the divinity of Jesus Christ. The event, however, of his making his son, Arcadius, partner with himself on his throne was happily overruled, in the following manner, to his seeing the God-dishonoring character of their creed: Among the bishops who came to congratulate Theodosius on the occasion was the famous and esteemed Amphilochus, who, it is said, suffered much under the Arian persecution. He approached the emperor, and, after making a very handsome and dutiful address, was going to take his leave. "What!" said Theodosius, "do you take no notice of my son? Do you not know, that I have made him a partner with me in the empire?" Upon this the good old bishop went to young Arcadius, then about sixteen years of age, and, putting his hand upon his head, "The Lord bless thee, my son!" and immediately drew back. Even this did not satisfy the emperor. "What," said he, "is this all the respect that you pay to a prince whom I have made of equal dignity with myself?" Upon this the bishop arose, and looking the emperor in the face, with a tone of voice solemnly indignant, said: "Sir, do you so highly resent my apparent neglect of your son, because I do not give him equal honor with yourself? What must the eternal God think of you, who have allowed his

co-equal and co-eternal Son to be degraded in his proper dignity in every part of your empire!" This was a two-edged sword in the heart of the emperor. He felt the reproof to be just and confounding, and no longer would seem to give the least support to any creed which did not secure the divine glory to the Prince of Peace.

— Two men, who professed to be Christians, while denying the Divinity of Christ, once called on a Christian to ask what was his opinion of Christ. He replied, "The apostle calls Christ the power of God and wisdom of God. Now, if you can separate the power of God from God and the wisdom of God from God, I will come over to your opinions."

— Faith in a Divine Christ is the Church's strength in all dangers.

— An aged Christian woman was asked what was the Gospel she believed and how she believed it. Her simple reply was, "God is satisfied with his Son, that is the Gospel I believe, and I am satisfied with him too, that is how I believe it."

— Cæsar is not Cæsar still, nor Alexander Alexander still, but Jesus is Jesus still, and shall be forever.

— In nature we see God, as it were, like the sun in a picture; in Christ we see him in his beams.

— What man that still retains, I will not say the faith of a Christian, but the modesty of a man of sense, must not feel that there is a literally infinite interval between himself and that Majestic One, who, in the words of that great German writer, Jean Paul Richter, "being the Holiest among the mighty, and the Mightiest among the holy, has lifted with his pierced hand empires off their hinges, and has turned the stream of centuries out of its channel, and still governs the ages?"

— The famous French infidel Rousseau makes this confession: "The life and death of Socrates are those of a sage; but the life and death of Jesus Christ are those of a God."

— Napoleon the Great was once reading the New Testament, when he suddenly shut the book and said to those present, "Do you know, I am an understander of men? Well, Christ was more than a man."

— Earthly princes look greatest at a distance, surrounded with pomp; but Christ needed no earthly state, for the more closely he is viewed, the more he stands forth in his majesty, peerless, Divine, very God.

Sigurd Klep og gamle Monsen.

Seebobler.

Caterbarnet.

(Fortættelse.)

De lo og sagde, at Zaki havde faaet sig en taar over tørsten, og at man maatte passe sig for ham. Mirjam havde tabt al lyst paa festen. Hun trak sig tilbage i en mørk krog, hvorfra hun kunde holde øie med Zaki.

Hun saa, at han gik hen til en flok mænd, som sad og spillede og drak; snart gjorde ogsaa han det samme. Flere gange kom han i trætte med de andre. Til sidst reiste han sig og gik rævende nogle skridt, men havde vanskelig for at holde sig paa benene og faldt snart overende og blev liggende paa marken.

Dette var altsaa det eneste menneske, som virkelig holdt af hende; for hans skyld havde hun forladt sine gamle venner. Et menneske, som ikke kendte forskjel mellem ret og uret, som drak sig aldeles døddrukken, og som den mindste uenighed bragte til at true sine kamrater med kniven. Kunde han blive en støtte, en raadgiver, en fører og trøster for hende? Og dog var han visseelig en af de bedste blandt dem alle. Men hvorledes vilde hendes liv blive blandt saadanne mennesker, hvis hun ikke til sidst besluttede sig til at blive ganske som dem?

Tanken paa alt dette bragte en gysen til at fare gennem hende. Nei, hun vilde være god og from, saaledes som hun havde lovet fru Helman, men skulde det blive noget af, maatte hun bort. Ja, allerede samme dag vilde hun flygte, hun vilde ikke blive et øieblik længere blandt disse omgivelser.

Hun reiste sig og trængte sig frem mellem de vogne, der i en ring omgav leiren. Ingen lagde merke til hende, og de brændende falker bidrog til, at alt var dobbelt mørkt, naar man var udenfor deres lysvidde. I denne nat vilde sikkerlig ingen opdage hendes flugt eller tænke paa forfølgelse; for dem, som laa drukne paa marken, behøvede hun ikke at frygte, og ogsaa de andre var saaledes optagne af festens glæder, at hun kunde føle sig sikker.

Mirjam sneg sig ind i en trang klippekløft, som efter hendes mening maatte føre ind i skoven. Hun følte sig frem med hænderne og holdt sig nær til klippevæggen. Hun

haabede, at maanen snart vilde komme frem, saa det vilde blive lettere at komme videre.

Men pludselig traadte hun med foden ud i den tomme luft; forskrækket kastede hun sig af al kraft tilbage og greb omkring sig for at faa noget at holde sig i. Men grunden gav efter under hende, og hun følte, hvorledes hun gled ned i et ukjendt dyb. Hun havde med haanden blot faaet tag i noget græs, som snart gav efter. Heller ikke formaaede hendes halstørklæde, som havde heftet sig fast i en busk, at holde hende oppe; det revnede snart tversover, og hun sank videre. Hun lukkede øinene og opsendte en bøn til himmelen.

Selvigvis tabte hun ikke bevidstheden, og det var heller ikke noget meget dybt fald, hun kom til at gjøre. Alter følte hun sin fod støde mod noget haardt, som gav den nyt fæste, og hun befandt sig staaende med ryggen mod klippefraaningen, og en stor trærod under sine fødder. Naar undtages nogle smaa risper var hun ikke kommen det mindste tilskade. Træet, som hun støttede sig mod, var høiet ud over skrænten, og under sig hørte hun en elv bruse.

I det samme tittede maanen frem gennem stjerne og kastede sit sølvskjer rundt omkring. Nu saa Mirjam først, hvilken fare hun havde svæbet i. Den klippeløst, hun havde fulgt, endte lige i den høie fjeldskrænt, og hvis hun ikke var bleven stanset af det enlige træ, som hang udover dybet, vilde det have været forbi med hende. Hun foldede hænderne og takkede den himmelske Fader for sin redning. Hun blev greben af en sterk tillid til ham. Han, som saa forunderlig havde bevaret hende i den truende fare, vilde nok ogsaa holde sin beskyttende haand over hende og føre hende tilbage til de mennesker, hvor hun første gang havde lært ham at kjende.

I maanestinet fik hun øie paa en liden sti, som formodentlig tjente gjebe- og gemsejægere som vei. Ved at følge denne haabede hun snart at komme ned af skrænten.

Langsomt klatrede Mirjam nedad den svimlende sti, idet hun med høire haand støttede sig mod fjeldet og undgik at se ned i dybet til venstre. Flere gange kom hun til at ribe løs smaaastene, som hun hørte falde plaskende ned i dybet nedenunder. Med skræk tænkte hun mere end en gang paa, hvorledes det vilde gaa, hvis mørke skyer atter skjulte maanen. Hvorledes skulde hun da kunne

finde frem paa den steile vei? Men nei, maanen lyfte hele tiden lige klart, og efter en stunds forløb blev ogsaa stien endel bredere og lettere at komme frem paa. O, hvor taknemmelig hun var, da hun ufladt var kommen ned! Hun vidste ikke, hvor hendes vei førte hende; men i sit hjerte jubledede hun over at være undsluppen en saa nær og skrækkelig dødsfare, og hun besluttede sig til uforfærdet at vandre videre og sætte sin tillid til Gud i himmelen.

Da hun havde gaaet et stykke, begyndte dagen saa smaat at lysne i øst. Hun var naaet frem til et flettelandskab og saa foran sig et hus; da hun kom nærmere, viste det sig at være en jernbanestation. Hun havde endnu aldrig reist med jernbane; men med glæde tænkte hun paa, hvorledes hun ved at benytte den paa letteste maade kunde komme langt væk fra de øvrige tætere. Der var paa stationen samlet endel mennesker, som ventede paa, at toget skulde komme. Hun gik midt ind iblandt dem. Det var endnu ikke videre lyst; nogle lygter kastede sit smaa flin henover platformen, men heldigvis ikke saa stærk, at man lagde merke til hende i den underlige dragt.

En gjennemtrængende piben lod sig høre, toget stansede, og de reisende skyndte sig ind i vognene. Mirjam benyttede et gunstigt øieblik, da konduktøren vendte hende ryggen, til at hoppe ind i en tom vogn, hvor hun puttede sig hen i en mørk frog. Døren blev lukket, lokomotivet pib, toget satte sig i bevægelse og førte den flygtende taterpige ud i det fjerne.

22de Kapitel.

Paa jernbanen. — Reiseselskab. — 3 vængler. — Gamle Stofser.

Mens toget med vindens hurtighed dampede afsted, faldt Mirjam isøvn. Hun var aldeles udmattet efter den vaagne nat og den lange marsch og vaagnede ikke engang, naar man stansede ved stationerne, og forskjellige folk kom ind i rummet til hende.

De fremmede forundrede sig naturligvis i højeste grad over den brune pige i den besynderlige dragt, som laa saaledes og sov midt paa lyse dagen. Men time gik efter time; det var bleven henimod middag, og endnu sov hun lige godt.

Blandt andre var en omreisende kunstnerfamilie kommen ind og havde taget plads i

samme vogn. Foruden forældrene bestod familien af to børn, en gut og en liden pige, som begge brændte af nysgjerrighed efter at saa vide, hvem deres stumme reisetamerat var. De kom med det ene spørgsmaal efter det andet til sine forældre om pigen. Hvem var hun? Hvor skulde hun hen? Reiste hun aldeles alene? Hvorfor sov hun saa længe? Var hun kanske syg? De sprang frem og tilbage, saabidt det trange rum gjorde det muligt, og haabede at saa den sovende til aadne øinene, men det vilde ikke hjælpe.

„Kom nu, børn, saa skal I saa middagsmad“, sagde tilsidst moderen og hentede frem en kurv, som hun havde haft staaende under bænten. Og saa delte hun ud forskjellige deilige sager mellem de smaa, brød og ost og flinke m. m.

„Mama“, sagde den lille gut, „kanske ogsaa pigen derborte er sulten!“

„Naar man sover, merker man ikke, om man er sulten.“

„Men det er jo nu middag, og hun har ingen kurv med sig. Lad hende saa lidt, før vi har spist op altsammen.“

Faderen lo og klappede sin lille gut paa hovedet. „Du er en snil gut, Ludvig“, sagde han; „se her kan du saa lov til at bringe hende dette.“

Han gav hende et stykke brød med deilig flinke paa; men Ludvig var modigere i munden, end naar det kom an paa at handle; han rakte sin søster brødstykket og sagde: „Du kan give hende det, Lotte!“

Den lille pige nærmede sig Mirjam, nappede hende i armen og rakte hende smørrebrødet.

„Se her“, sagde hun høit. „Mama siger, at nu er det middag.“

Mirjam reiste sig op og gned sig i øinene. Da hun saa foran sig et lysloftet hoved og et venligt ansigt med smil om læben, troede hun sig hensat tre aar tilbage i tiden.

„Fridoline!“ udbrød hun jublende; men snart indsaa hun sin feiltagelse og hængte sørgmodig med hovedet.

„Men nu maa du spise“, bad den lille. Hendes mor nikkede samtidigt opmuntrende til den fremmede pige, og faderen sagde, at hun ikke maatte være rød for at tage, hvad der blev budt hende. Hun forstod, at man undte hende det godt, og lod sig derfor ikke bede to gange.

(Fortsættes.)

Sigurd Klep og gamle Monsen.

[Med billedde.]

Monsen var i grunden en svært snild mand; han var vist ikke af dem, som skulde kunne skræmme nogen; og barneben var han ogsaa! de gutter og piger, som kom ind i butikken hans, fik altid lidt drops eller en stang lakris paa kjøbet.

Men det var en ting, som Monsen ikke paa nogen maade vilde tillade sine smaa venner, og det var at fiske i den store dam i hans have; det var ikke for fiskeens skyld; thi Monsen fiskede aldrig selv; men han vilde ikke, at børnene skulde træde ned græsset i haven; han var ogsaa rød for sine æbler og pærer, plommer og kirsebær; fik de smaa gaathve først adgang til haven, anjaa han det for meget tvilsomt, om de vilde lade sig nøie med fisken alene.

Gutterne likte imidlertid slet ikke forbudet mod at fiske i Monsens dam; thi der var haade meget fisk og god fisk der. Og det hændte derfor gang paa gang, at de sneg sig over gjerdet og fiskede alt, hvad de kunde, hvilket var noget, de slet ikke skal have ros for.

Blandt de ivrigste fiskere i gutteflokken var Sigurd Klep. Han havde mere end en gang fisset i Monsens dam, og sad nu for tolvte eller trettende gang der med sit snøre; det var udmerket fiskeveir, og Sigurd var meget ivrig; han tænkte ikke paa andet end sit fiskeri og merker ikke, at en stikkelse sagte nærmer sig ham bagfra — sagte, forat ikke gutten skulde merke det. Den, som nærmede sig, var ingen anden end Monsen, der havde været ude paa en spadseretur, og efterpaa med sin floschat paa hovedet og spadserestokken i haand har taget sig en liden rundtur i haven og da pludselig har opdaget den lille fisker.

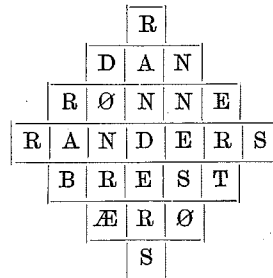
Han naar lige hen til gutten udeu at opdages og blir staaende et øieblik, før han giver tiltjende sin tilstedeværelse; han smiler veltilfreds ved tanken paa guttens forstrækkelse, naar denne bag sig hører en dyb basstemme, som spørger: „Hvem over at fiske i min dam?“

Da faar Sigurd idetfamme et nap og slænger fisken paa land. Han har selvfølge-

lig ingen anelse om, hvem der staar lige bag ham. Monsen viger tilbage for fiskestangen og mister ved den raske bevægelse sin hat; han undgaar ogsaa fiskestangen, men kommer i berøring med det, som var værre, nemlig fiskekrogen; fisken var saldt af denne, og istedenfor fisken tager krogen fat i Monsens partyt — det var den underligste fangst, som vel nogengang er kommet paa en krog.

Det er ikke godt at sige, hvad var størst enten Monsens overraskelse og ærgrelse eller Sigurds skræk. Og det var godt for Sigurd, at han havde med en saa snild mand som Monsen at gjøre; ellers havde han vist ikke sluppet saa let fra det, som han gjorde. Monsen forsøgte nemlig vistnok at sætte op et morskt ansigt; men han fandt hele scenen saa komisk, at han ikke kunde lade være at briste i latter, saasnart den første overraskelse var over. Ja, du sulde, gamle, tykke Monsen! Man skal lede længe, før man finder din mage!

Opl. paa diamantgaaden i nr. 37.

Nedenforstaaende figur skal forestille en fire meter bred muret kanal. For at komme over den har man to planker, hvoraf dog ingen er fuldt fire meter bred. Hvorledes maa man lægge plankerne for alligevel ved hjælp af dem at komme over? — B B betegner kanalen.

